

KRÁLOVNÁ SEVERSKÉJ KRIMI

TOP
KRIMI

Camilla Läckberg

ANJELIČKÁRKA

ANJELIČKÁRKA

Camilla Läckberg

ANJELIČKÁRKA

Zo švédčiny preložila Mária Bratová

slovar

Copyright © Camilla Läckberg 2011
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015
Translation © Mária Bratová 2015

ISBN 978-80-556-1194-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*„Ak môže jeden človek šíriť toľko nenávisti,
predstav si, koľko lásky môžu šíriť dvaja ľudia.“*

Smútok sa rozhodli zaháňať prácou na dome. Ani jeden z nich nebol presvedčený, že to je najlepší nápad, ale iný nemali. Druhá možnosť bola opustiť sa a pomaly chradnúť.

Ebba oškrabávala fasádu. Farba odpadávala veľmi ľahko. Už stihla popraskať, stačilo sa jej len dotknúť. Júlové slnko pražilo, ofina sa jej lepila na spotené čelo a ruky ju boleli, lebo už tretí deň vykonávala rovnaký monotónny pohyb hore a dolu. No fyzickú bolesť vlastne vítala. Čím bola silnejšia, tým väčšmi – aspoň na okamih – tlmila bolesť v srdci.

Otočila sa a zahľadela sa na Mårtena, ktorý na trávniku pred domom pílił brvná. Zrejme vycítil jej pohľad, lebo zdvihol hlavu a zamával jej, akoby zdravil nejakého známeho na ulici. Ebba vnímala, že jej vlastná ruka vykonáva rovnaké neohrabané gesto.

Hoci prešlo už pol roka od chvíle, keď sa im zrútil svet, ešte stále nezistili, ako by sa mali k sebe správať. Každý večer si v manželskej posteli líhali chrbtom k sebe, na smrť vydesení z náhodného dotyku, s ktorým by si nevedeli poradiť. Správali sa ako ľudia, ktorých naplňal len smútok, na iné city v nich nezostalo miesto. Ani na lásku, ani na vrúcnosť, ani na súcit.

Rozdeľoval ich pocit viny, čo medzi nimi visel ako ťažká opona. Lepšie by bolo, keby ho aspoň vládali zadefinovať a podeliť sa oň. No iba sa presúval z jedného na druhého, menil silu a neustále ich napádal v inej podobe.

Ebba sa obrátila k stene a pokračovala v oškrabávaní. Biela farba odpadávala vo veľkých kusoch a odhaľovala drevo. Pohladkala staré brvná. Tento dom mal dušu a odrazu to vnímala ako nikdy doteraz. Predtým bývali v Göteborgu, svoj malý dom v radovej zástavbe kupovali s Mårtenom ešte takmer

nový. Veľmi sa jej páčilo, ako sa v ňom všetko jagalo a že bol v takom dobrom stave. Teraz na jeho novotu zostala už len spomienka. Tento ošarpaný starý dom sa väčšmi hodil k jej duši. Spoznávala sa v ňom pri daždi, keď premokala strecha, v kotle na kúrenie, ktorému treba podchvíľou dohovoriť ráznym úderom, aj v netesniacich oknách, cez ktoré ťahalo tak silno, že na parapete im vo svietniku sfúklo každú horiacu sviečku. V jej duši fúkalo aj pršalo rovnako silno. A oheň, čo sa pokúšala zapáliť, vždy znova nemilosrdne zhasol.

Možno sa jej duša vylieči tu na ostrove Valö. Na toto miesto jej nezostali nijaké spomienky, napriek tomu akoby sa nanovo spoznávali. Ona a ostrov, ktorý ležal len kúsok za Fjällbackou. Keď zišla na mólo, toto pobrežné mestečko videla na druhej strane za vodou. Pod širokou cestou, tiahnucou sa do kopca, stáli malé biele domy a červené rybárske budy. Vyzeralo to ako náhrdelník z korálikov a bolo to také pekné, až sa jej z toho zvieralo srdce.

Pot stekajúci z čela ju štípal v očiach. Poutierala sa okrajom trička a žmúrila do slnka. Nad hlavou jej krúžili čajky. Naháňali sa a škriekali. Ich hlasy sa miesili so zvukmi lodí, čo sa plavili do úžiny. Zatvorila oči a dala sa viesť zvukmi. Odnášali ju preč od nej samej, od...

– Nedáme si prestávku? Nezaplávame si?

Zvukovú kulisu preťal Mårtenov hlas. Strhla sa. Zmätené zavrtila hlavou, no potom prikývla.

– Dobre, poďme, – súhlasila a zliezla z lešenia.

Plavky sa im sušili za domom. Zhodila prepotený pracovný odev a navliekla sa do bikín.

Mårten bol rýchlejší a už ju netrpezlivo čakal.

– Môžeme ísť? – opýtal sa nedočkavo a vykročil na cestičku vedúcu na pobrežie. Ostrov bol pomerne veľký a nie až taký nehostinný ako väčšina ostrovčekov bohuslänskeho archipelágu. Cestičku lemovala vysoká tráva a listnaté stromy. Pri chôdzi náročky nahlas dupala, lebo sa bála hadov a jej strach zosilnel pred pár dňami, keď videli zmiyu vyhrievajúcu sa na slniečku.

Neďaleko vody sa cestička strácala, no neprestávala si predstavovať, koľko detských nôžok tadeto za tie dlhé roky behalo. Toto miesto sa ešte vždy volalo Detský tábor, hoci od tridsiatych rokov tu nefungoval nijaký letný tábor.

– Opatrne, – upozornil ju Mårten na niekoľko vytŕčajúcich koreňov stromu.

Jeho starostlivosť, ktorá by ju mala dojímať, ju skôr obťažovala, preto iba demonštratívne prekročila prekážku. Po pár metroch pocítila pod nohami hrubozrnný piesok. Na doďaleka sa tiahnuce pobrežie narážali vlny. Odhodila uterák a vbehla do slanej vody. Okolo nôh sa jej obtierali chaluhy a nečakaný chlad vody ju nútil zalapať po vzduchu, no po chvíli si ho už užívala. Mårten za jej chrbtom čosi kričal, ale tvárila sa, že ho nepočuje, a kráčala ďalej. Keď už nedosiahla na dno, pustila sa plávať. Stačilo pár temp a ocitla sa pri drevenej plošinke, čo sa hojdala na hladine.

– Ebba! – kričal Mårten z brehu, no naďalej ho ignorovala a dohmatla na schodíky pod plošinkou. Potrebovala byť chvíľu sama. Vyliezla hore. Keď si lahne a zatvorí oči, môže si predstavovať, že je stroskotanec na širom mori. Sama. Aby nemusela brať ohľad na nikoho.

Počula, ako sa k nej približuje šplechot mocných plaveckých záberov. Keď Mårten liezol na plošinku, povážlivo sa rozhodla a ona silno stisla zatvorené oči, aby ho ešte aspoň na chvíľu vytesnila zo svojho zorného poľa. Chcela byť sama. Úplne. Nie sa cítiť osamelo ako oni dvaja, hoci žijú spolu. Neochotne otvorila oči.

Erika sedela pri stole v obývačke. Okolo nej to vyzeralo, akoby vybuchla bomba a všade rozmetala hračky. Autička, bábiky, plyšáky a šaty na prezlečenie. Tri deti, všetky mladšie než štyri roky, spôsobovali, že domácnosť vyzerala najčastejšie práve takto. No Erika, keď sa jej naskytila chvíľa bez detí, zvyčajne uprednostnila písanie pred upratovaním.

Až keď začula otváranie dverí, zdvihla hlavu od počítača a uvidela svojho muža.

– Ahoj! Čo tu robíš? Nechcel si ísť ku Kristine?

– Mama nebola doma. Viem, mal som jej najprv zavolať, – sťažoval sa Patrik a zhodil z nôh gumové dreváky.

– Musíš ich nosiť? A ešte v nich aj šoférovať? – Erika ukázala na príšernú obuv, ktorá bola na dôvažok ešte aj neónovozelená. Jej sestra Anna ju darovala Patrikovi ako dobrý vtip, no on si odmietal obuť niečo iné.

Patrik podišiel k nej a pobožkal ju. – Veď sú nádherné, – ohradil sa a pobral sa do kuchyne. – Ozaj, volali ti z vydavateľstva? Musia mať veľký záujem, keď telefonovali dokonca aj mne.

– Chcú vedieť, či tento rok prídem na knižný veľtrh, ako som slúbila. Pravdupovediac, nejako sa neviem rozhodnúť.

– Jasné, že pôjdeš! O deti sa postarám, na ten víkend som si zariadil voľno.

– Ďakujem, – povedala Erika, no v duchu sa na seba hneď aj nazlostila, že sa manželovi cíti zaviazaná. Koľkokrát ani nehlesla, keď si jeho policajná práca vyžadovala okamžitú prítomnosť a keď sa tým narušili sviatky, oslavy či spoločné večery len preto, lebo robota nepočká? Patrika ľúbila nadovšetko, iba zavše sa jej videlo, akoby mu nedochádzalo, že ona nesie najväčšiu zodpovednosť za deti aj chod domácnosti. Pritom takisto riešila svoju kariéru, navyše dost úspešnú.

Nezaznávala, aké je to skvelé, že sa môže živiť ako spisovateľka. Že môže slobodne rozhodovať o svojom voľnom čase a je si sama sebe paňou. Eriku tieto reči vždy nanovo podráždili, lebo i keď svoju prácu naozaj milovala a uvedomovala si, aké má šťastie, skutočnosť bola úplne iná. Sloboda rozhodne nepatrila k prednostiam spisovateľskej práce. Naopak, písanie knihy vedelo pohltiť všetok čas a naplno zamestnať myšlienky, a to celých sedem dní v týždni. Zavše dokonca závidela tým, ktorí chodili do práce, za osem hodín urobili, čo treba, a potom sa pokojne pobrali domov. Ona svoju prácu nikdy nemohla odložiť úplne, musela do nej začleniť povinnosti a očakávania kladené na mamy malých detí.

Ťažko by tvrdila, že jej práca je dôležitejšia než Patrikova. On chránil ľudí, riešil zločiny a zabezpečoval lepšie fungovanie spoločnosti. Ona písala knihy, ktoré slúžili na odych. Akceptovala, že v tomto zmysle ťahá za kratší koniec povrazu, no z času na čas sa jej žiadalo vykričať mu to.

Vzdychla a odišla do kuchyne za mužom.

– Spinkajú? – opýtal sa Patrik a pripravoval si ingrediencie na svoje najobľúbenejšie jedlo: knäckebrat, maslo, kaviár a syr. Eriku až striaslo pri predstave, ako si to všetko namočí do horúcej čokolády.

– Áno, na počudovanie sa mi ich podarilo uložiť naraz všetkých troch. Predpoludním sa krásne hrali, takže sa poriadne unavili.

– Paráda, – potešil sa Patrik a zasadol za stôl.

Erika sa vrátila do obývačky, aby stihla trochu písať, kým sa deti zobudia. Toto bol čas, čo si ukradla pre seba. Za daných okolností nemohla rátať s väčším časovým priestorom.

V jej sne opäť horelo. Vincent so zdeseným pohľadom v očiach pritískal nos na okno. Za ním šľahali plamene čoraz vyššie a vyššie. Blížili sa k nemu, oblizovali jeho plavé kučery. Vincent nemo kričal. Chcela sa vrhnúť na sklo, rozbiť ho a zachrániť Vincenta pred plameňmi, ktoré sa ho chystali zhltnúť. No nech sa akokoľvek usilovala, telo ju neposlúchalo.

Vtom začula Mårtenov hlas. Plný výčitiek. Nenávidel ju, lebo nezachránila Vincenta, lebo tam iba stála a pozerala sa, ako horí zaživa, pred jej očami.

– Ebba! Ebba!

Jeho hlas ju burcoval, aby to skúsila ešte raz. Aby sa rozbehla a rozmlátila sklo. Musí...

– Ebba, zobuď sa!

Ktosi ju triasol za plecía a nasilu dvíhal, aby sa posadila. Sen sa pomaly rozplýval, aj keď si ho chcela udržať, hodiť sa do plameňov a hoci len na chvíľu držať v náručí Vincen-tovo útle telo, aby mohli spolu aspoň zomrieť.

– Zobuď sa! Musíš vstať! Horí!

V tej chvíli sa úplne prebrala. Do nosa jej stúpala štipľavý zápach dymu a rozkašľala sa. Keď zdvihla hlavu, uvidela dym valiaci sa dverami.

– Von! Utekajme von! – kričal Mårten. – Zohni sa a lez popod dym. Prídem za tebou, iba sa pozriem, či sa niekde nedá hasiť.

Ebba sa vypoťacala z postele a klesla na dlážku. Na líci cítila, že aj z drevenej podlahy sála teplo. Plúca jej išlo rozdrapiť a zmáhala ju nevýslovná slabosť. Ako sa má takto niekam dostať? Žiada sa jej iba spať, poddať sa únave. Ztvorila oči a telo jej príjemne zmalátnelo. Trochu si oddýchne. Iba chvíľočku si pospí.

– Vstávaj! Musíš! – Mårtenov rev ju prebral z driemot. Nikdy nezvykol prejavovať strach. A teraz ju surovo vlečie a núti ju zdvihnúť sa na štyri.

Nechtiac predsa len pohýbala rukami aj kolenami. Aj ju začal ovládať strach. Pri každom nádychu sa jej pľúca väčšími naplnili dymom, ktorý pôsobil ako pomalý jed. No radšej zahynie na zadusenie, než by mala zhorieť. Stačila predstava, že jej vzbĺkla pokožka, aby sa predsa len donútila vyliezť z izby.

Tam ju však zachvátil zmätok. Mala by vedieť, kde sú schody! No akoby jej nefungoval mozog. Jediné, čo pred sebou videla, bola nepreniknuteľná čiernosivá hmla. V panike liezla rovno za nosom, aby unikla aspoň dymu.

V okamihu, keď sa dostala ku schodom, okolo nej prefrčal Mårten s hasiacim prístrojom. Schody bral po troch. Ebba sa za ním obzrela. Presne ako v sne, aj teraz ju telo neposlúchalo. Kĺby sa neohýbali. Bezradne a nehybne zostala na štyroch. Dym hustol. Znova sa rozkašľala, jeden záchvat striedal druhý. Oči jej slzili a v mysli zablúdila k Mårtenovi. Nemala však dosť síl, aby sa oňho bála.

Znova si uvedomila, ako ju láka možnosť vzdať sa. Stratíť sa, zbaviť sa žiaľu, čo jej nivočí telo aj dušu. Pred očami sa jej tmilo, preto si ľahla, tvár si položila na ruky a zatvorila oči. Okolo nej bolo teplo a mätko. Privítala, že ju opäť obostiera hmla. Tá jej neublíži, iba ju prijme a uzdraví.

– Ebba! – Mårten ju schmatol za ruky, ale bránila sa. Chcela ísť ďalej, dostať sa na to krásne a pokojné miesto, kam sa vybrala. Vtom na tvári pocítila úder, zaucho, od ktorého ju štípalo líce. Otrasená vstala a ocitla sa zoči-voči Mårtenovi. Z jeho nepokojného pohľadu sršal strach a zároveň aj zlosť.

– Uhasil som to, – povedal. – Ale nesmieme zostávať v dome.

Naznačil, že ju vezme na ruky, no vyšmykla sa mu. Pripravil ju o jediná možnosť oddýchnuť si, čo sa jej naskytla po dlhom čase. Zúfalo sa naňho vrhla a udierala ho pästami do hrude. Vybíjala si na ňom zlosť a sklamanie. Mlátila ho z celej sily, kým ju napokon nechtyl za zápästia a nepritiahol k sebe. Jej tvár si pritlačil na hrud'. Počuła, ako rýchlo mu bije srdce. Odrazu sa rozplakala. Dovolila, aby ju zobral do náručia. Vy-niesol ju pred dom, a keď jej chladný nočný vzduch naplnil pľúca, poddala sa, aby ju zahalila hmla.

Fjällbacka 1908

Prišli zavčas rána. Matka už bola hore, starala sa o drobizg, no Dagmar sa chúlila v teplej posteli. V tom spočíval rozdiel medzi maminým vlastným dieťaťom a bastardmi, o ktorých sa starala. Dagmar mala výsadné postavenie.

– Čo sa deje? – zhúkol otec zo spálne. Jeho aj Dagmar zobudilo trieskanie na dvere.

– Otvorte! Polícia!

Mužom za dverami zjavne došla trpezlivosť, lebo dvere sa rozleteli a do domu vtrhol chlap v uniforme.

Vydesená Dagmar si sadla v posteli a pokúšala sa zahaliť do prikrývky.

– Polícia? – otec vyšiel do kuchyne a nešikovne si zapínal nohavice. Hruď mal pokrytú riedkymi chumáčmi sivých chlпов. – Len si oblečiem košeľu, potom mi povieťe, o čo ide. Asi došlo k nejakému nedorozumeniu. V tomto dome žijú poctiví ľudia.

– Býva tu Helga Svenssonová? – opýtal sa policajt. Za jeho chrptom sa vynorili ďalší dvaja muži. V úzkej kuchyni plnej postelí museli stáť tesne pri sebe. V tomto čase mali v dome päť sopliakov.

– Volám sa Albert Svensson a Helga je moja žena, – povedal otec. Medzitým si obliekol košeľu a stál s rukami prekríženými na hrudi.

– Kde je vaša žena? – okríkol ho policajt.

Dagmar videla, ako sa otcovi medzi očami vytvorila ustarostená vráska. Matka vždy hovoríeva, že otec sa ľahko rozruší. Má slabé nervy.

– Matka je vzadu na dvore s deckami, – ozvala sa Dagmar, ktorú si policajti všimli až teraz.

– Ďakujem, – zahundral policajt, ktorý mal hlavné slovo, a zvrtol sa na opätku.

Otec ich nasledoval. – Nemáte právo len tak vraziť do domu slušných ľudí. Vydesili ste nás na smrť. Okamžite mi povedzte, o čo tu vlastne ide.

Dagmar zhodila zo seba prikrývku, položila nohy na studené kuchynské dlaždice a v nočnej košeli vybehla za nimi. Na rohu domu zastala. Dvojica policajti surovo schmatli jej matku za ruky. Bránila sa a muži funeli od námahy, aby ju udržali. Decká vrieskali a bielizeň, čo matka stihla povešať, pri doťahovaní a sácaní popadala na zem.

– Mama! – skríkla Dagmar a rozbehla sa k nej.

Vrhla sa na jedného z policajtov a z celej sily ho pohrýzla do stehna. Zrúkol, pustil matku, obrátil sa k Dagmar a uštedril jej také zaucho, že padla na zadok. Prekvapená sedela na trávě a hladkala si štípacujúce líce. Počas jej osemročného života ju nikto nikdy neudrel. Samozrejme, videla, že matka zbila menšie decká, ale na Dagmar nikdy nezdvihla ruku. A otec sa neopovážil.

– Čo si to dovoľujete? Prečo mi bijete dcéru? – matka sa zlostne zaháňala na policajtov.

– To je nič oproti tomu, čo ste napáchali, – zahriakol ju policajt, ktorý už zasa pevne držal Helgu za plece. – Ste podozrivá z vraždy detí a my máme povolenie na prehliadku vášho domu. Verte mi, že to urobíme poriadne!

Dagmar si uvedomila, že matka sa priam cvrkla. Líce jej horelo ako v ohni a srdce divo búšilo v hrudi. Okolo nej rákoš detí nariekal, akoby nastal súdny deň. Vlastne to tak aj vyzeralo. A hoci Dagmar nechápala, čo sa deje, výraz matkinej tváre jej prezradil, že ich svet sa práve zrútil.

– Patrik, môžeš zájsť na Valö? Dostali sme hlásenie o požiaru a je podozrenie, že oheň bol založený náročky.

– Prosím? Nepočujem! Čo si hovorila?

Vzápätí Patrik vyskočil z postele, telefón si plecom pridržal pri uchu a zároveň si naťahoval džínsy. Už úplne prebratý sa pozrel na hodinky. Štvrt na osem. Na okamih sa začudoval, čo robí Annika v tomto čase na policajnej stanici.

– Tak ešte raz, nahlásili nám požiar na Valö, – trpezlivo opakovala Annika. – Hasiči tam vyrazili zavčas rána, podľa nich požiar niekto založil.

– Kde na ostrove?

Na posteli vedľa neho sa prevracala Erika.

– Čo sa stalo? – zahundrala.

– To je z práce. Musím ísť na Valö, – odvetil šeptom. Nechcel zobudiť dvojčatá, ktoré konečne raz spali dlhšie než do pol siedmej.

– V bývalom letnom tábore, – vysvetľovala mu Annika v telefóne.

– Okej. Zoberiem si čln a zájdem tam. Zavolám Martinovi, aspoň ho zobudím, veď dnes máme službu my dvaja, však?

– Presne tak. Uvidíme sa potom na stanici.

Patrik sa s ňou rozlúčil a obliekol si tričko.

– Čo sa stalo? – zopakovala Erika a sadla si v posteli.

– Hasiči majú podozrenie, že v bývalom letnom tábore niekto založil požiar.

– V letnom tábore? Ten že by sa niekto pokúsil vypáliť? – čudovala sa Erika a zviechala sa z postele.

– Sľubujem, že ti všetko poviem neskôr, – usmial sa na ňu Patrik. – Uvedomujem si, že sa to týka tvojho mimoriadneho sociálneho projektíka.

– To je teda zvláštna náhoda! Nieкто sa pokúša podpáliť starý dom, práve keď sa doň vráti Ebba.

Patrik nieisto pokrútil hlavou. Zo skúsenosti vedel, že jeho manželka sa rada pletie do záležitostí, čo sa jej vôbec netýkajú, a rýchlo dospeje k ďalekosiahlym záverom. Zároveň musel uznať, že niekedy má pravdu, ale zavše tým iba spôsobí poriadny chaos.

– Annika povedala, že to vyzerá ako zámerný čin. Zatiaľ toho veľa nevieme, takže v skutočnosti to nemusí byť pravda.

– Chápem, ale... – zamyslela sa Erika. – Vôbec ma neprekvapuje, že sa to stalo práve teraz. Nemohla by som ísť s tebou? Aj tak som sa chystala za Ebbou na kus reči.

– A kto sa postará o deti? Majka je ešte stále pomerne malá, aby varila chlapcom kašu.

Skôr než sa rozbehol dolu schodmi, pobozkal Eriku. Vzápätí za chrptom počul, že sa hlasno ozvali dvojčatá.

Cestou na ostrov Patrik s Martinom toho veľa nenahovorili. Obávali sa, že podozrenie o založení požiaru sa potvrdí. Pri pohľade na idylicky pôsobiaci ostrov vôbec nechápali, prečo by to nieкто robil.

– Je tu krásne, – skonštatoval Martin na cestičke od mostíka, pri ktorom Patrik zakotvil loď.

– Ty si tu už bol, však? – opýtal sa Patrik, ktorý kráčal pred ním. – Keď nie skôr, tak určite minulé Vianoce, ak sa nemýlim.

Martin iba čosi zahundral. Nežiadalo sa mu spomínať na hrôzostrašné Vianoce, keď sa na ostrove stal účastníkom istej rodinnej drámy.

Pred nimi sa rozprestieral rozľahlý trávnik. Zastali a pobzerali sa.

– Na toto miesto mám kopu krásnych spomienok, – vzdychol si Patrik. – Niekoľko ráz ročne sme sem chodili s triedou a v lete som sa tu učil plachtiť. Na tomto trávniku som strelil ne jeden gól. A tu sme sa hrávali Kráľu, kráľu, daj vojačka.

– Kto netrúvil leto na tomto mieste? Zaujímavé, že ho dodnes volajú Detský tábor.

Patrik mykol plecóm a rýchlymi krokmi napredoval k domu.

– Nejako mu to prischlo. Krátky čas tu bol internát, potom tu býval ten von Schlesinger, ale po ňom to nikto nepomenuje.

– O tom bláznovi som počul kadečo, – prikývol Martin a hneď aj zanadával, keď ho do tváre švihol konárik. – Kto to tu teraz vlastní?

– Predpokladám, že manželský pár, ktorý tu býva. Po tom, čo sa stalo roku 1974, ho spravoval okresný úrad, ak som dobre počul. Škoda, že dom tak veľmi spustol, ale vidím, že manželia sa ho chystajú opraviť.

Martin zdvihol hlavu a aj on zbadal lešenie, ktoré pokrývalo celú fasádu domu. – Potom by mohol byť opäť pekný. Dúfam, že oheň ho veľmi nezničil.

Vystúpali ku kamenným schodom, čo viedli ku vchodu. Panoval tu pokoj, iba muži z Fjällbackského dobrovoľného hasičského zboru si ukladali náradie. V tých svojich oblekoch vypotia litre vody, pomyslel si Patrik. Napriek tomu, že bolo ráno, teplota už poriadne stúpala.

– Zdravím! – zakričal na nich šéf hasičského zboru Östen Ronander a zakýval im rukou čiernou od sadzí.

– Ahoj, Östen. Čo sa tu stalo? Annika hovorila, že máte podozrenie, že ide o podpaľačstvo.

– Áno, o tom niet pochýb. Pravda, z čisto technického hľadiska to nemôžeme posúdiť sami, no dúfam, že aj Torbjörn je už na ceste.

– Cestou sem som mu volal, rátam s tým, že by tu mohol byť... – Patrik sa pozrel na hodinky, – asi o pol hodiny.

– Dobre. Zatiaľ si to trochu obzrieme spolu. Snažili sme sa nič nezničiť. Majiteľ zahasil požiar sám, skôr než sme dorazili, my sme sa len presvedčili, že tu nie sú tlejúce zvyšky. Viac sme toho nemohli urobiť. Veď sa pozrite.

Östen ukazoval do haly. Za prahom bola dlážka spálená v čudnom nepravidelnom tvare.

– Zrejme išlo o nejakú horľavú tekutinu, však? – Martin spýtať sa pozrel na Östena, ktorý prikývol.

– Povedal by som, že niekto nalial horľavinu pod dvere a potom ju zapálil. Podľa zápachu tipujem benzín, ale s istotou to potvrdí až Torbjörn s chlapcami.

– Kde sú obyvatelia domu?

– Sedia vzadu za domom a čakajú na sanitku, ktorá sa, žiaľ, zdržala pre dopravnú nehodu. Sú dosť šokovaní, myslím si, že potrebujú niečo na upokojenie. Hovoril som im, že by to tu nemali došliapať, kým nezabezpečíte dôkazy.

– Na teba sa dá spoľahnúť, – Patrik potľapkal Östena po pleci a obrátil sa k Martinovi. – Ideme sa s nimi porozprávať?

Nepočkal na odpoveď a vykročil. Len čo obišiel roh domu, zbadal záhradný nábytok, rozložený na dvore. Bol ošarpaný, zjavne roky vystavovaný rozmarom počasia. Pri stole sedeli otrasení manželia. Obaja mohli mať asi tridsaťpäť rokov. Keď muž zbadal Patrika a Martina, vstal a s vystretou rukou im šiel v ústrety. Dľaň mal tvrdú a mozoľnatú, akoby odjakživa pracoval s nástrojmi.

– Mårten Stark.

Aj Patrik s Martinom sa predstavili.

– Vôbec tomu nerozumieme. Hasiči spomínali podpaľačstvo! – ozvala sa Mårtenova prichádzajúca manželka. Bola nízka a útla, a hoci Patrik mal iba priemernú výšku, siahala mu sotva po plecيا. Pôsobila strhane a krehko a aj v teple sa celá triasla.

– To nemusí byť pravda, zatiaľ nič nevieme naisto, – upokojoval ju Patrik.

– Toto je moja žena Ebba, – predstavil ju Mårten a unavené si pretrel tvár.

– Nesadneme si? – navrhol Martin. – Radi by sme od vás počuli, čo sa vlastne stalo.

– Samozrejme, môžeme si sadnúť tam, – Mårten ukázal na záhradné stoličky.

– Kto prvý zbadal požiar? – Patrik hľadel na Mårtena, ktorý mal na čele tmavý flak a ruky rovnako čierne od sadzí ako Östen. Mårten registroval jeho pohľad a pozrel sa na ruky, akoby si až teraz uvedomil, že sú špinavé. Skôr než odpovedal, dlane si dlho utieral do džínsov.

– Ja. Zobudil som sa na čudný zápach. Hneď som si uvedomil, že dolu asi horí, a pokúšal som sa zobudiť Ebbu. Chvíľu to trvalo, spala tvrdo, no nakoniec sa mi to podarilo a dostal som ju z postele. Bežal som po hasiaci prístroj a v hlave som mal iba jedno – musím uhasiť požiar. – Mårten rozprával tak rýchlo, až sa zadychčal a musel sa odmlčať, aby lapil dych.

– Myslela som si, že zomriem. Bola som si tým istá, – Ebba si civela na nechty. Patrik ju v duchu veľmi ľutoval.

– Schmatol som prístroj a ako blázon som striekal na plamene v hale, – pokračoval Mårten. – Spočiatku akoby to nepomáhalo, ale nevzdával som sa, a potom oheň odrazu zhasol. Zostal iba dym, ale ten bol všade, – opäť sa zadychčal.

– Prečo by niekto chcel... nechápem...!

Ebba pôsobila duchom neprítomne a Patrik sa obával, že Östen mal pravdu – bola v hlbokom šoku. To by vysvetľovalo, prečo sa triasla, akoby mrzlo. Keď dorazia zdravotníci, mali by Ebbu dobre vyšetriť a ubezpečiť sa, či dym neublížil jej aj manželovi. Mnohí ľudia si vôbec neuvedomujú, že dym môže byť nebezpečnejší než oheň. Následky po jeho vdýchnutí do pľúc sa dokonca môžu prejaviť až po istom čase.

– Prečo si myslíte, že oheň bol založený náročky? – spýtal sa Mårten a opäť si pretrel tvár. Určite toho veľa nenaspal, usúdil Patrik.

– Ako som povedal, zatiaľ nič nie je isté, – odvetil vyhýbavo. – Isté znaky tomu nasvedčujú, ale nechcem predbiehať vyjadrenie technikov, ktorí sú na ceste. V noci ste nepočuli nejaké nezvyčajné zvuky?

– Nie, ako som povedal, keď som sa zobudil, už horelo.

Patrik kývol hlavou k neďalekému domu. – Susedia sú doma? Nemohli si všimnúť, či sa po okolí nepohybuje neznáma osoba?

– Sú na dovolenke, takže na tomto konci ostrova sme sami.

– Neviete o niekom, kto by vám chcel ublížiť? – ozval sa Martin. Väčšinou viedol vyšetrovanie Patrik, no Martin vždy veľmi pozorne počúval a sledoval reakcie ľudí. To bolo takmer rovnako dôležité ako kladenie správnych otázok.

– Nie, neviem o nikom, – Ebba pomaly krútila hlavou.

– Nebývame tu dlho, sotva dva mesiace, – dodal Mårten. – Toto je Ebbin rodičovský dom, roky ho prenajímala, až teraz sa sem vrátila. Rozhodli sme sa, že to tu zveľadíme.

Patrik s Martinom si vymenili pohľady. Príbeh tohto domu, a tým aj súvislosti s Ebbou, poznalo celé okolie, no toto nebola vhodná príležitosť na jeho oživovanie. Patrik sa tešil, že tu nie je Erika. Určite by sa neovládla.